

Mál nr. 215/2019**M og
V vegna sjúklingatryggingar X****Ágreiningur um skaðabótaskyldu skv. bótareglum laga um sjúklingatryggingu nr. 111/2000 vegna læknismeðferðar 21. júlí 2017.****Gögn.**

Málskot, móttekið 26. júní 2019, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 13. ágúst 2019, ásamt fylgiskjölum.

Bréf lögmanns M, dags. 20. ágúst 2019.

Málsatvik.

Í gögnum málsins er atvikum þannig lýst að M hafi verið við æfingar í líkamsræktarstöðinni hinn 20. júlí 2017 þegar hann „...missti lyftingastöng af brjóstkassanum á sér þannig að vinstri olnbogi lenti á hnénu og stöngin lenti á úlnliðnum.“ Daginn eftir hringdi hann í X, sem er sjálfstætt starfandi heimilislæknir, og lýsti atvikum og því að hann væri stíður og aumur í úlnlið. Síðar sama dag fór M í læknisskoðun hjá X. Í sjúkraskrá við þá komu færði X inn eftirfarandi athugasemd: „Hyperextention-áverki á vi úlnlið sem er ekki áberandi bólginn að sjá. Ekki indirect beineymisli. Verulega skert extention í vi. úlnlið. Ráðl. og útsk.“ Einnig kemur fram að M fékk ávísað Voltaren rapid lyfi við bólgu og verk. Í október 2017 leitaði M til síns eigin heimilislæknis vegna verkja í vinstri úlnlið og var í kjölfarið sendur í segulómrannsókn sem leiddi í ljós brot á bátsbeini vinstri handar. Aðgerð var framkvæmd í kjölfarið og liggur einnig fyrir mat á varanlegum afleiðingum líkamstjóns M. Einnig liggur fyrir í gögnum málsins álit Landlæknis, dags. 4. mars 2019.

M telur að hann hafi hlotið líkamstjón við vangreiningu X á þeim áverka sem hann var með þegar hann leitaði til X daginn eftir atvikið á líkamsræktarstöðinni. M telur að læknisrannsókn hafi ekki verið fullnægjandi af hálfu X við komu M á læknastofu hans auk þess sem X hafi ekki boðað hann í endurkomu eða eftirlit eins og rétt hefði verið að gera gagnvart M. Vísað er til bótaskyldu skv. 1. tl. 2. gr. og 3. gr. laga nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu. M vísar til upplýsinga í matsgerð vegna varanlegra afleiðinga líkamstjóns M, bæklingis frá Landspítala varðandi greiningu á beinbrotum, fræðigreinin um greiningu á broti á bátsbeini og úrskurðar nefndarinnar í máli 289/2009 sem og dóms Héraðsdóms Reykjavíkur í máli E-1560/2012 því til stuðnings að X hafi ekki viðhaft rétt vinnubrögð við greiningu áverka M. Einnig rekur M það að það sem komi fram í mati þess óháða sérfræðings sem Landlæknir leitaði til vegna álits embættisins dags. 4. mars 2019 og telur að niðurstaða hans sem og niðurstaða Landlæknis sé ekki í samræmi við upplýsingar sem komi fram í forsendum ákvörðunar, en þar komi t.d. fram að skráning upplýsinga í sjúkraskrá hafi verið ófullnægjandi. Einnig vísar M til þess að X sjálfur viðurkenni í bréfi til V dags. 21. maí 2018 að M hafi ekki verið rétt greindur við fyrstu komu og hafi því ekki fengið fullnægjandi meðferð.

V telur ekki sýnt fram á að skilyrði 1. tl. 2. gr laga um sjúklingatryggingu séu uppfyllt og byggir á því að tjón M hafi ekki orðið af vangreiningu eða ófullnægjandi læknismeðferðar af hálfu X. Afstöðu sína byggir V á umsögn sérfræðings í heimilislækningum dags. 12. júlí 2018 til Landlæknis og álits Landlæknis dags. 4. mars 2019 þar sem komi m.a. fram að um óvenjulegan áverkamekanisma hafi verið að ræða og ekki atvik sem séu algengari við brot á bátsbeini, t.d. fall á útréttan handlegg. Það sé því erfitt að gagnrýna greiningu X sem heimilislæknis og í fyrrnefndri umsögn kemur einnig fram að líklegt sé að aðrir heimilislæknar hefðu veitt svipaða úrlausn og X.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 1. gr. laga nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu eiga sjúklingar, sbr. 2. gr. laga um réttindi sjúklinga, sem verða fyrir líkamlegu tjóni hér á landi í tengslum við rannsókn eða sjúkdómsmeðferð m.a. hjá heilbrigðisstarfsmanni sem starfar sjálfstætt og hlotið hefur löggildingu landlæknis, rétt til bóta samkvæmt lögnum. Samkvæmt 1. tölul. 2. gr. laganna skal greiða bætur án tillits til þess hvort einhver ber skaðabótaábyrgð samkvæmt reglum skaðabótaréttarins, enda megi að öllum líkindum ætla að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um

ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði.

Eins og áður segir liggur fyrir í málinu álit Landlæknisembættisins, dags. 4. mars 2019, þar sem fjallað er um kvörtun M til embættisins vegna vinnubragða hins vátryggða læknis við komu M til hans 21. júlí 2017. Niðurstaða í umræddu áliti, á grundvelli gagna málsins, þ.á.m. með hliðsjón af umsögn óháðs sérfræðings í heimilislækningum, er sú að „...mistök og/eða vanræksla hafi ekki átt sér stað þegar [M] leitaði á stofu til [X] heimilislæknis þann 21.07.2017.“ Þessu áliti hefur ekki verið hnekt með öðru áliti sérfræðinga á sviði læknisfræði þó athugasemdir hafi verið gerðar við rökstuðning þess. Þó sönnunarmat nefndarinnar sér frjálst, í þeim skilningi að hún leggur sjálfstætt mat á þau sönnunargögn sem fyrir liggja í málinu, telur hún ekki komnar fram nægilega skýrar upplýsingar sem hnekkja þeim læknisfræðilegu ályktunum sem dregnar eru í áliti Landlæknis í máli M. Ekki verður bótaskylda heldur ákveðin eingöngu á grundvelli svars X við spurningum V í bréfi dags. 21. maí 2018 á meðan fyrrnefndu áliti hefur ekki verið hnekt sérstaklega. Af þessum sökum, og eins og málið liggur nú fyrir, hefur ekki verið sýnt fram á að M eigi rétt á bótum úr sjúklingatryggingu þeirri sem A hefur í gildi hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu X hjá V.

Reykjavík, 24. september 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Sigurður Óli Kolbeinsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.